

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การใช้ค่าตามของครูและพฤติกรรมการตอบค่าตามของครูในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีจุดประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการใช้ค่าตามของครูในด้านประเภทของค่าตาม และลักษณะการใช้ค่าตามในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการตอบค่าตามของนักเรียนในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ตัวอย่างประชากรของการวิจัยเป็นครูวิทยาศาสตร์และนักเรียนที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งได้มาร้อยวิธีสุ่มแบบเจาะจงและวิธีสุ่มแบบแบ่งชั้นรายชั้นตอน ได้ตัวอย่างประชากรโรงเรียน 13 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน รวม 13 ห้องเรียน ครูวิทยาศาสตร์โรงเรียนละ 1 คน รวม 13 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสังเกตการใช้ค่าตามของครูและพฤติกรรมการตอบค่าตามของนักเรียนในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ การใช้ค่าตามของครูแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ การใช้ค่าตามของครูในด้านประเภทของค่าตาม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดตามแนวคิดของ Cunningham, (1971) และด้านลักษณะการใช้ค่าตามนั้น สร้างขึ้นโดยพัฒนาตามแนวคิดของ Jangher เพ็ญ เชื้อพานิช(2527) และ บราวน์(Brown, 1957) และส่วนพฤติกรรมการตอบค่าตาม

ของนักเรียนนั้น สร้างขึ้นโดยพัฒนาตามแนวคิดของ แฮร์ริส(Harris, 1963)

การเก็บรวบรวมข้อมูล หลังจากผู้วิจัยฝึกสังเกตการใช้คำาณของครูในด้านประเภท
ของคำาณ ลักษณะการใช้คำาณ และพฤติกรรมการตอบคำาณของนักเรียน แล้วศึกษาคุณภาพ
ของผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สังเกตเองได้มีความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัยกับผู้เชี่ยวชาญเท่ากับ 0.86 และ^{***}
ความสอดคล้องระหว่างตัวผู้วิจัยเองเท่ากับ 0.97 ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้ผู้วิจัยได้สังเกต
การใช้คำาณของครูและพฤติกรรมการตอบคำาณของนักเรียนในการเรียนการสอนวิชา^{***}
วิทยาศาสตร์ ทั้ง 13 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน รวม 13 ห้องเรียน ๆ ละ 3 ครั้ง^{***}
ครั้งละ 50 นาที โดยสังเกตทุกสัปดาห์ ๆ ละ 5 คาบ ต่อเนื่องกันเป็นเวลา 10 สัปดาห์ รวม^{***}
ทั้งหมด 39 คาบ โดยสังเกตครั้งละ 1 คาบ ชั่งสังเกตตัวอย่างประชากรครูวิทยาศาสตร์^{***}
ทั้ง 13 คน และตัวอย่างประชากรนักเรียนทั้ง 13 ห้องเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล หลังจากที่สังเกตการใช้คำาณของตัวอย่างประชากรครูและ^{***}
พฤติกรรมการตอบคำาณของตัวอย่างประชากรนักเรียนในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์^{***}
แล้วผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาแจกแจงความถี่ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามลำดับดังต่อไปนี้^{***}

1. หาความถี่เฉลี่ยและค่าร้อยละของการใช้คำาณในแต่ละประเภทของตัวอย่าง
ประชากรครูวิทยาศาสตร์โดยรวม และที่งานนักตามเพศ งานนักตามสาขาวิชาที่จบการศึกษา และ^{***}
งานนักตามประสบการณ์การสอนวิชาวิทยาศาสตร์
2. หาความถี่เฉลี่ยและค่าร้อยละของลักษณะการใช้คำาณในแต่ละลักษณะของตัวอย่าง
ประชากรครูวิทยาศาสตร์โดยรวม และที่งานนักตามเพศ งานนักตามสาขาวิชาที่จบการศึกษา และ^{***}
งานนักตามประสบการณ์การสอนวิชาวิทยาศาสตร์
3. หาความถี่เฉลี่ยและค่าร้อยละของพฤติกรรมการตอบคำาณของตัวอย่างประชากร
นักเรียนในแต่ละพฤติกรรม

สรุปผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การใช้ค่าถ่านของครูและพฤติกรรมการตอบค่าถ่านของนักเรียนในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

การใช้ค่าถ่านของครุวิทยาศาสตร์ในแพลตฟอร์ม

1. การใช้ค่าถ่านของตัวอย่างประชากรครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถ่านประเภทค่าถ่าน แคบเป็นส่วนใหญ่ และใช้ค่าถ่านประเภทค่าถ่านกว้างเป็นส่วนน้อย

ในการใช้ค่าถ่านแคบนี้ ครูใช้ค่าถ่านความจำมากกว่าค่าถ่านสรุปแคบ สำหรับค่าถ่านความจำนี้ ครูใช้ค่าถ่านที่มีช่วงที่สุด รองลงมาคือค่าถ่านให้ทันท่วงความจำ และใช้ค่าถ่านให้ทันออกความหมายน้อยที่สุด ส่วนค่าถ่านสรุปแคบนี้ ครูใช้ค่าถ่านให้อธิบายมากที่สุด รองลงมาใช้ค่าถ่านให้ยกตัวอย่าง และใช้ค่าถ่านให้จำแนกประเภทน้อยที่สุด

ในการใช้ค่าถ่านกว้างนี้ ครูใช้ค่าถ่านเบิดกว้างมากกว่าค่าถ่านประเภท เมิน สำหรับค่าถ่านเบิดกว้างนี้ ครูใช้ค่าถ่านให้วิเคราะห์มากที่สุด สำหรับค่าถ่านประเภท เมินนี้ ครูใช้ค่าถ่านให้เหตุผลยืนยันน้อยที่สุด

2. การใช้ค่าถ่านประเภทต่าง ๆ ของตัวอย่างประชากรครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ค่าถ่านค่าถ่านแคบน้อยกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิงและครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ค่าถ่านกว้างมากกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง

ในการใช้ค่าถ่านแคบนี้ ครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ค่าถ่านความจำมากกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง และครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ค่าถ่านสรุปแคบน้อยกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง สำหรับการใช้ค่าถ่านความจำนี้ ครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ค่าถ่านให้มีช่วงกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง ส่วนค่าถ่านให้ทันท่วงความจำ ค่าถ่านให้สังเกต และค่าถ่านให้ทันออกความหมายนี้ ครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ค่าถ่านน้อยกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง สำหรับการใช้ค่าถ่านสรุปแคบนี้

ครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้คำถ้ามให้ยกตัวอย่างมากกว่าครุเพศหญิง ส่วนคำถ้ามให้เปรียบเทียบ และคำถ้ามให้จำแนกประเภทนั้นคือวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ถ้ามน้อยกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง
ในการใช้คำถ้ามกว้างนั้น ครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้คำถ้ามเปิดกว้างมากกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง และทั้งครุวิทยาศาสตร์ เพศชายและเพศหญิงใช้คำถ้ามประเมินคิด เป็นร้อยละ ใกล้เคียงกัน สำหรับการใช้คำถ้ามเปิดกว้างนั้น ครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้คำถ้ามให้ไว เคราะห์ และคำถ้ามให้หานายมากกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง ส่วนคำถ้ามให้สังเคราะห์นั้นคือวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ถ้ามน้อยกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง สำหรับการใช้คำถ้ามประเมินนี้มีการกระจาย ครุวิทยาศาสตร์ทั้ง เพศชายและเพศหญิงใช้คำถ้ามให้คุณต์ ใช้คำถ้ามให้พิจารณา และใช้คำถ้ามให้เหตุผลยืนยัน คิด เป็นร้อยละใกล้เคียงกัน

3. การใช้คำถ้ามของตัวอย่างประชากรครุวิทยาศาสตร์ที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้คำถ้ามกว้างมากกว่าครุที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ และครุที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้คำถ้ามแคบน้อยกว่าครุวิทยาศาสตร์ที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์

ในการใช้คำถ้ามแคบนั้น ครุทั้งที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และครุที่ไม่จบสาขาวิชา
วิทยาศาสตร์ใช้คำถ้ามความจำ คิด เป็นร้อยละใกล้เคียงกัน และครุที่จบสาขาวิชา
วิทยาศาสตร์ใช้คำถ้ามสรุปแคบน้อยกว่าครุที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สำหรับการใช้คำถ้าม
ความจำนั้น ครุทั้งที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และครุที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้คำถ้ามให้บ่งชี้
และใช้คำถ้ามให้บอกความหมายคิด เป็นร้อยละใกล้เคียงกัน ส่วนคำถ้ามให้ทบทวนความจำนั้น
ครุที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้คำถ้ามน้อยกว่าครุที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ และคำถ้าม
ให้สังเกตนั้น ครุที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้คำถ้ามากกว่าครุที่ไม่จบสาขาวิชา
วิทยาศาสตร์ใช้คำถ้ามสรุปแคบนั้น ครุที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้คำถ้ามให้อธิบาย และคำถ้าม
ให้ยกตัวอย่างน้อยกว่าครุที่ไม่จบสาขาวิชา
วิทยาศาสตร์ ส่วนคำถ้ามให้เปรียบเทียบนั้น ครุที่จบ
สาขาวิชา
วิทยาศาสตร์ใช้คำถ้ามมากกว่าครุที่ไม่จบสาขาวิชา
วิทยาศาสตร์

ในการใช้ค่าตามกว้างนั้น ครูทั้งที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และที่ไม่จบสาขา
วิทยาศาสตร์ใช้ค่าตามเปิดกว้างคิดเป็นร้อยละใกล้เคียงกัน และครูที่จบสาขาวิชา
วิทยาศาสตร์ใช้ค่าตามประเมินมากกว่าครูที่ไม่จบสาขาวิทยาศาสตร์ สำหรับการใช้ค่าตาม
เปิดกว้างนั้น ครูที่จบสาขาวิชาจิตวิทยาศาสตร์ใช้ค่าตามให้ไว้เคราะห์ และค่าตามให้สังเคราะห์
มากกว่าครูที่ไม่จบสาขาวิชาจิตวิทยาศาสตร์ ส่วนค่าตามให้ท่านายันนั้นครูที่จบสาขาวิทยาศาสตร์
ใช้ค่าตามน้อยกว่าครูที่ไม่จบสาขาวิชาจิตวิทยาศาสตร์ สำหรับการใช้ค่าตามประเมินนั้น ครูที่จบสาขาวิชา
จิตวิทยาศาสตร์ใช้ค่าตามให้พิจารณามากกว่าครูที่ไม่จบสาขาวิชาจิตวิทยาศาสตร์ ส่วนค่าตาม
ให้คุณค่า และค่าตามให้เหตุผลยืนยันนั้นทั้งครูที่จบสาขาวิทยาศาสตร์และครูที่ไม่จบสาขาวิชา
จิตวิทยาศาสตร์ใช้ค่าตามคิดเป็นร้อยละใกล้เคียงกัน

4. การใช้ค่าตามของตัวอย่างประชากรครูวิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์การสอน
วิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี ใช้ค่าตามแคบมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี
ส่วนค่าตามกว้างนั้นทั้งครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี ใช้ค่าตามน้อยกว่าครู
ที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี

ในการใช้ค่าตามแคบนั้น ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 1-2 ปี ใช้ค่าตาม
ความจำ และใช้ค่าตามสรุปแคบมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี สำหรับ
การใช้ค่าตามความจำนั้น ครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี ใช้ค่าตาม
ให้มีร่องรอยกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี ส่วนค่าตามให้ทบทวนความจำ
ค่าตามให้สังเกต และใช้ค่าตามให้บอกความหมายนั้นครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์
ต่ำกว่า 1-2 ปี ใช้ค่าตามมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี สำหรับการใช้
ค่าตามสรุปแคบนั้น ทั้งครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 1-2 ปี และ 3-5 ปี ใช้ค่าตามให้
อธิบายคิดเป็นร้อยละใกล้เคียงกัน ส่วนค่าตามให้ยกตัวอย่าง และค่าตามให้จำแนกประเภทนั้น
ครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี ใช้ค่าตามมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอน
3-5 ปี และการใช้ค่าตามให้เบรย์บเทียนนั้น ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 1-2 ปี
ใช้ค่าตามน้อยกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี

ในการใช้คำตามกว้างนั้น ครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี ใช้คำตามเบ็ดกว้างมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี และคำตามประเมินนั้นหึ้งครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี และ 3-5 ปี ใช้คำตามคิดเป็นร้อยละใกล้เคียงกัน สำหรับการใช้คำตามเบ็ดกว้างนั้น ครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี ใช้คำตามให้วิเคราะห์ คำตามให้สังเคราะห์ และคำตามให้ท่านายน้อยกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี สำหรับการใช้คำตามประเมินนั้นมีการกระจายคือ ครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 1-2 ปี และ 3-5 ปี ใช้คำตามให้คุยกัน คำตามให้พิจารณา และคำตามให้เหตุผลยืนยัน คิดเป็นร้อยละใกล้เคียงกัน

ลักษณะการใช้คำตามของครูวิทยาศาสตร์

1. ลักษณะการใช้คำตามของตัวอย่างประชากรครูวิทยาศาสตร์นั้นใช้คำตามที่มีลักษณะการใช้คำตามที่ไม่ดีมากกว่าลักษณะการใช้คำตามที่ดี

ลักษณะการใช้คำตามที่ดีของครูวิทยาศาสตร์นั้น ส่วนใหญ่ตามคำตามเป็นมาตรฐานที่เข้าใจง่ายและถูกต้องตามความที่กระตัดมีความหมายชัดเจนและสมบูรณ์ รองลงมาคือถูกต้องตามความต้นเรื่องที่นักเรียนอธิบายได้ชัดเจนมากขึ้น และถูกต้องตามที่นักเรียนหึ้งหันมีโอกาสแสดงความคิดเห็นซึ่งคิดเป็นร้อยละใกล้เคียงกัน และถูกต้องตามนักเรียนที่ลืมก่อนอย่างทั่วถึงน้อยที่สุด

ลักษณะการใช้คำตามที่ไม่ดีของครูวิทยาศาสตร์นั้น เป็นการถูกต้องแต่ครูไม่มีการเสริมแรงมากที่สุด รองลงมาคือถูกต้องแต่ครูทบทวนคำตอนของนักเรียน ส่วนการถูกต้องด้วยข้อความที่ไม่สมบูรณ์โดยละเอียดและข้อความบางส่วนไว้ ถูกต้องแต่ครูตอบคำตามของครูเอง ถูกต้องแต่ครูไม่เว้นระยะเวลาให้นักเรียนคิดก่อนตอบ และถูกต้องแต่ครูตอบคำตามเรียกชื่อนักเรียนก่อนถูกต้องน้อยที่สุด

2. ลักษณะการใช้ค่าถ่านของตัวอย่างประชากรครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ค่าถ่านที่มี

ลักษณะการใช้ค่าถ่านที่ดีมากกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง และครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ค่าถ่านที่มีลักษณะการใช้ค่าถ่านที่ไม่ดีน้อยกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง

ลักษณะการใช้ค่าถ่านที่ดีนั้น ครุวิทยาศาสตร์ เพศชายถ่านค่าถ่านเป็นมาตรฐานดู

เข้าใจง่าย และถ่านค่าถ่านที่กระหัตต์ด้มีความหมายชัดเจนและสมบูรณ์ น้อยกว่าครุวิทยาศาสตร์

เพศหญิง ส่วนการถ่านค่าถ่านให้นักเรียนทั้งชั้นมีโอกาสแสดงความคิดเห็น ถ่านค่าถ่านกระตุนให้

นักเรียนอธิบายได้ชัดเจนมากขึ้น ถ่านค่าถ่านโดยเปลี่ยนดู ถ่านใหม่ เมื่อนักเรียนยังตอบถ่าน

ไม่ได้นั้น ครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ถ่านมากกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง ส่วนการถ่านค่าถ่านแล้ว

เว้นระยะเวลาให้นักเรียนคิดแล้วจึงเรียกนักเรียนคนใดคนหนึ่งให้ตอบถ่าน ถ่านค่าถ่านแล้วครู

ยอมรับถ่านของนักเรียนด้วยท่าทางและพูดให้การเสริมแรง และการถ่านค่าถ่านนักเรียนทีละคน

อย่างทั่วถึงนั้น ทั้งครู เพศชายและ เพศหญิงถ่านค่าถ่าน

ลักษณะการใช้ค่าถ่านที่ไม่ดีนั้น ทั้งครุวิทยาศาสตร์ เพศชายและ เพศหญิงถ่านค่าถ่าน

แล้วครูไม่มีการเสริมแรง ถ่านค่าถ่านแล้วครูทบทวนถ่านของนักเรียน ถ่านถ่านค่าถ่านด้วย

ชื่อความที่ไม่สมบูรณ์โดยละเอียดชื่อความบางส่วนไว้ ถ่านค่าถ่านแล้วครูทบทวนถ่านของครูเอง ถ่าน

ค่าถ่านแล้วไม่เว้นระยะเวลาให้นักเรียนคิดก่อนตอบ ถ่านค่าถ่านแล้วครูทบทวนถ่านของครูเอง

ถ่านค่าถ่านหลายประเด็นพร้อมกัน และถ่านค่าถ่านโดยเรียกชื่อนักเรียนก่อนถ่านค่าถ่านใช้ถ่าน

คิด เป็นร้อยละไก้ เดียงกัน

3. ลักษณะการใช้ค่าถ่านของตัวอย่างประชากรครุวิทยาศาสตร์ที่จบสาขาวิชา

วิทยาศาสตร์ใช้ค่าถ่านที่มีลักษณะการใช้ค่าถ่านที่ดีมากกว่าครูที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ และ

ครูที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถ่านที่มีลักษณะการใช้ค่าถ่านที่ไม่ดีน้อยกว่าครุวิทยาศาสตร์ที่

ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์

ลักษณะการใช้ค่าถ่านที่ดีนั้น ครูที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ถ่านค่าถ่านที่กระหัตต์

มีความหมายชัดเจนและสมบูรณ์ และถ่านค่าถ่านให้นักเรียนทั้งชั้นมีโอกาสแสดงความคิดเห็น

มากกว่าครูที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สำหรับการถ่ายทอดความรู้ให้นักเรียนอธิบายได้ชัดเจนมากขึ้นนั้นครูที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้ถ่านน้อยกว่าครูที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ส่วนการถ่ายทอดความเป็นภาษาพูดเข้าใจง่าย ถ่ายทอดความแล้วเว้นระยะเวลาให้นักเรียนคิดแล้วจึงเรียนกันโดยคนใดคนหนึ่งให้ตอบคำถาม ถ่ายทอดโดยเปลี่ยนความใหม่เมื่อนักเรียนยังตอบคำถามไม่ได้ ถ่ายทอดแล้วครูยอมรับความต้องของนักเรียนด้วยท่าทางและพูดให้การเสริมแรง และถ่ายทอดนักเรียนทีละคนอย่างทั่วถึงนั้นครูที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และครูที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้ถ่านคิดเป็นร้อยละไก้ล้ เคียงกัน

ลักษณะการใช้ถ่านที่ดีนั้น ครูที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ถ่ายทอดความแล้วครูไม่มีการเสริมแรง และถ่ายทอดแล้วครูทุกคนตอบความของนักเรียนมากกว่าครูที่ไม่จบสาขาวิชา วิทยาศาสตร์ ส่วนการถ่ายทอดแล้วครูตอบความของครูเอง ถ่ายทอดแล้วไม่เว้นระยะเวลาให้นักเรียนคิดก่อนตอบ และถ่ายทอดด้วยข้อความที่ไม่สมบูรณ์โดยละเอียดความบางส่วนไว้ในนั้น ครูที่จบสาขาวิชาชีววิทยาศาสตร์ใช้ถ่านน้อยกว่าครูที่ไม่จบสาขาวิชาชีววิทยาศาสตร์ ส่วนการถ่ายทอดแล้วครูทุกคนของครูเอง ถ่ายทอดโดยเรียกชื่อนักเรียนก่อนถ่ายทอดความ และถ่ายทอดหลายประดิษฐ์ร่วมกันทั้งครูที่จบสาขาวิชาชีววิทยาศาสตร์และครูที่ไม่จบสาขาวิชาชีววิทยาศาสตร์ใช้ถ่านคิดเป็นร้อยละไก้ล้ เคียงกัน

4. ลักษณะการใช้ถ่านของตัวอย่างประชากรครูวิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี ใช้ถ่านถ่ายทอดความที่มีลักษณะการใช้ถ่านที่ดีมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี ใช้ถ่านที่มีลักษณะการใช้ถ่านที่ไม่ดีน้อยกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี

ลักษณะการใช้ถ่านที่ดีนั้น ครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี ถ่ายทอดความเป็นภาษาพูดเข้าใจง่าย ถ่ายทอดที่กระตือรือมีความหมายชัดเจนและสมบูรณ์ ถ่ายทอดกระตุ้นให้นักเรียนอธิบายได้ชัดเจนมากขึ้น และถ่ายทอดแล้วเว้นระยะเวลาให้นักเรียนคิดแล้วจึงเรียนกันโดยคนหนึ่งให้ตอบถ่ายทอดน้อยกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอน

วิทยาศาสตร์ 3-5 ปี ส่วนการถ่ายทอดความคิดเห็นทั้งชั้นมีโอกาสแสดงความคิดเห็น ถ้ามีความต้องการเปลี่ยนความใหม่ เมื่อนักเรียนยังตอบคำถามไม่ได้ ถ้ามีความต้องการแล้วครูยอมรับความต้องการของนักเรียนด้วยท่าทางและพูดให้การเสริมแรง ถ้ามีความต้องการนักเรียนที่จะคนอย่างทั่วถึงนั้นทั้งครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี และครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี ใช้ถ้ามีความคิดเป็นร้อยละใกล้เคียงกัน

ลักษณะการใช้ถ้ามีความที่ไม่ดีนั้น ครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี ถ้ามีความต้องการไม่มีการเสริมแรง ถ้ามีความต้องการที่ไม่สมบูรณ์โดยละเอียด ข้อความบางส่วนไว้ ถ้ามีความต้องการแล้วครูตอบความของครูเอง และถ้ามีความต้องการไม่เว้นระยะเวลาให้นักเรียนคิดก่อนตอบมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี ส่วนการถ่ายทอดความคิดแล้วครูทบทวนความของนักเรียน ถ้ามีความต้องการของครูเองนั้นครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี ใช้ถ้ามีความคิดเป็นร้อยละใกล้เคียงกัน

พฤติกรรมการตอบถ้ามีความของนักเรียนในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์
พฤติกรรมการตอบถ้ามีความของตัวอย่างประชากรนักเรียนมีการกระจายตัว ตอบถ้ามีความพร้อมกันเป็นหมู่มากที่สุด รองลงมาคือ การตอบถ้ามีความต้องการโดยความสนใจตัวเอง การตอบถ้ามีความต้องการโดยการยกมือตอบ ส่วนการตอบถ้ามีความเมื่อครูแนะนำแนวทางให้แล้ว การตอบถ้ามีความต้องการโดยการย่อถ้ามีความต้องการ และการตอบถ้ามีความเมื่อครูเรียกให้ตอบนั้นคิดเป็นร้อยละใกล้เคียงกัน และตอบถ้ามีความต้องการหลังจากบริการกัน เพื่อแน่นอนถ้ามีความที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

ประเภทของค่าถดถ้วนของครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าถดถ้วนนักเรียน

1. การใช้ค่าถดถ้วนของครุวิทยาศาสตร์นี้ใช้ค่าถดถ้วนประเภทค่าถดถ้วนแคบเป็นส่วนใหญ่ และใช้ค่าถดถ้วนประเภทค่าถดถ้วนกว้างเป็นส่วนน้อย สำหรับการใช้ค่าถดถ้วนแคบนี้ ครุใช้ค่าถดถ้วนความจำมากกว่าค่าถดถ้วนสรุปแคบ และในการใช้ค่าถดถ้วนความจำนี้ครุใช้ค่าถดถ้วนให้บ่งชี้มากที่สุด ส่วนการใช้ค่าถดถ้วนสรุปแคบนี้ ครุใช้ค่าถดถ้วนให้อธิบายมากที่สุด สำหรับการใช้ค่าถดถ้วนกว้างนี้ครุใช้ค่าถดถ้วนเปิดกว้างมากกว่าค่าถดถ้วนประเภท เมิน และในการใช้ค่าถดถ้วนเปิดกว้างนี้ครุใช้ค่าถดถ้วนให้บ่งชี้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พฤกพย์ ใจเรส (2522) กัลยา เจียวชา (2524) อรุณรัตน์ เลิศสังษ์ (2524) สุชาดา แจ่มจันทร์ (2526) อัจฉรา สุวรรณนิยม (2527) เดชธรรมรักษ์ สุวิมารส (2528) 约克 (York, 1982) และลอริง (Loring, 1987) ที่พบผลการวิจัยดังต่อไปนี้ พฤกพย์ ใจเรส (2522) พบว่า ครุใช้ค่าถดถ้วนความจำมากที่สุด รองลงมา เป็นค่าถดถ้วนความเข้าใจและ เป็นการใช้ค่าถดถ้วนประเภท เมินค่า ค่าถดถ้วนการวิเคราะห์ น้อยที่สุด กัลยา เจียวชา(2524) พบว่า ครุใช้ค่าถดถ้วนประเภทความรู้ความจำมากที่สุด และไม่ใช้ค่าถดถ้วนประเภทประเมินค่าเลย อรุณรัตน์ เลิศสังษ์(2524) พบว่า ครุใช้ค่าถดถ้วนระดับต่ำ หรือค่าถดถ้วนเพื่อความรู้ความจำเป็นส่วนใหญ่ สุชาดา แจ่มจันทร์(2526) พบว่า ครุใช้ค่าถดถ้วนประเภทความรู้ความจำมากที่สุด อัจฉรา สุวรรณนิยม(2527) พบว่าครุใช้ค่าถดถ้วนระดับความรู้ความจำมากที่สุด รองลงมาก็คือ ค่าถดถ้วนประยุกต์ความรู้ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ การประเมินความรู้ และค่าถดถ้วนการสังเคราะห์น้อยที่สุด เดชธรรมรักษ์ สุวิมารส (2528) พบว่า ครุใช้ค่าถดถ้วนความรู้มากที่สุด รองลงมาก็คือค่าถดถ้วนเน้นความ ค่าถดถ้วนความเข้าใจ และค่าถดถ้วนของการสังเคราะห์ น้อยที่สุด 约克 (York, 1982) พบว่าครุใช้ค่าถดถ้วนประเภทข้อเท็จจริงมากที่สุด รองลงมาเป็นการใช้ค่าถดถ้วนให้เหตุผล และค่าถดถ้วนปลายเปิดน้อยที่สุด และลอริง (Loring, 1987) พบว่า ครุใช้ค่าถดถ้วนระดับต่ำมากกว่าค่าถดถ้วนระดับสูง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ

1. ครุวิทยาศาสตร์มีความเคยชินกับการถ่านค่าตามที่ไม่ต้องให้นักเรียนใช้ความคิดหาคำตอบที่ขับข้อน หรือใช้ความคิดในระดับสูง ซึ่งเป็นค่าตามที่ครุไม่ต้องเตรียมค่าตามมาล่วงหน้า ครุสามารถถ่านค่าตามได้ทันที และนักเรียนสามารถตอบค่าตามได้โดยไม่ต้องใช้ความคิดหาคำตอบนาน ๆ
 2. ครุไม่เห็นความสำคัญและประโยชน์ของการใช้ค่าตามประ เภคค่าตามกว้าง ซึ่งเป็นค่าตามที่ช่วยพัฒนาให้นักเรียนใช้ความคิดในระดับที่สูงขึ้น ดังที่รจ (Jo, 1978) เสนอไว้ว่า ครุจะช่วยพัฒนาระดับการใช้ความคิดของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ด้วยการใช้ค่าตามระดับที่สูงขึ้น
 3. ครุเกรงว่าถ้าถ่านค่าตามกว้างแล้วจะสอนเนื้อหาไม่ทันตามเวลาที่กำหนดเนื่องจากค่าตามประ เภคค่าตามกว้างเป็นค่าตามที่นักเรียนต้องใช้ระยะเวลาเพื่อคิดหาคำตอบ
 4. ครุไม่มีประสบการณ์ในการใช้ค่าตามประ เภคค่าตามกว้างจึงใช้ไม่เป็นด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ครุวิทยาศาสตร์ใช้ค่าตามประ เภคค่าตามแคบเป็นส่วนใหญ่ และใช้ค่าตามประ เภคค่าตามกว้างเป็นส่วนน้อย
2. การใช้ค่าตามของครุวิทยาศาสตร์ ในการใช้ค่าตามกว้างนั้นครุวิทยาศาสตร์ เพศชายใช้ค่าตามเปิดกว้างมากกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครุวิทยาศาสตร์ เพศชายอาจมีความอดทนในการให้เวลาแก่นักเรียนคิด และรอคำตอบของนักเรียนมากกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง
 3. การใช้ค่าตามของครุวิทยาศาสตร์ ที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้ค่าตามกว้างมากกว่าครุที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งการใช้ค่าตามกว้างนั้น ครุที่จบสาขาวิชา วิทยาศาสตร์ใช้ค่าตามประ เมินมากกว่าครุที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะ ครุที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ค่าตามกว้างเป็นพื้นฐานก่อนแล้ว และมีความรู้เนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์มากกว่าจึงมีความมั่นใจในการใช้ค่าตามกว้าง กระตุ้นให้นักเรียนคิดหาคำตอบในระดับสูงขึ้น หากกว่าครุที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์

4. การใช้ค่าถ้ามของครุวิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี ใช้ค่าถ้ามแคนมากกว่าครุที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะ ครุที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ ต่ำกว่า 1-2 ปี นั้นมีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์น้อย จึงทำให้ครุวิทยาศาสตร์เหล่านี้ ยังไม่มีความชำนาญ หรือทักษะในการใช้ค่าถ้ามที่พัฒนาความคิดของนักเรียน หรือครุไม่เห็นความสำคัญของการใช้ค่าถ้ามในระดับที่สูงขึ้น หรืออาจเป็นเพราะครุเกรงจะสอนไม่ทันตามหลักสูตร จึงใช้ค่าถ้ามแคนมากกว่า เพราะไม่ต้องเสียเวลาอุดยอดของนักเรียน

ลักษณะการใช้ค่าถ้ามของครุวิทยาศาสตร์

1. การใช้ค่าถ้ามของครุวิทยาศาสตร์มีลักษณะการใช้ค่าถ้ามที่ไม่ดีมากกว่าลักษณะการใช้ค่าถ้ามที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กัลยา เจียวชา (2524) และสุชาดา แจ่มจันทร์ (2527) ซึ่งพบว่า ครุใช้ลักษณะการใช้ค่าถ้ามที่ไม่ควรใช้มากกว่า ลักษณะการใช้ค่าถ้ามที่ควรใช้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะครุไม่ได้รับการฝึกหัดการใช้ค่าถ้ามที่มีลักษณะการใช้ค่าถ้ามที่ดี หรืออาจเป็น เพราะครุไม่ได้ให้ความสำคัญของลักษณะการใช้ค่าถ้าม ไม่คำนึงถึงประโยชน์ของลักษณะการใช้ค่าถ้ามที่ดี ที่จะช่วยกระตุนให้นักเรียนคิดหาคำตอบของลักษณะการใช้ค่าถ้ามที่ไม่ดีที่ครุวิทยาศาสตร์ใช้ถ้ามมากที่สุดคือ ถ้ามค่าถ้ามแล้วครุไม่มีการเสริมแรง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กัลยา เจียวชา (2525) พบว่า ครุให้แรงเสริมแก่นักเรียนที่ตอบค่าถ้ามได้น้อยมาก หรือประมาณ 1 ครั้งต่อชั่วโมง และสุชาดา แจ่มจันทร์ (2526) พบว่าครุให้แรงเสริมแก่นักเรียนเฉลี่ยวโมงละ 2 ครั้ง ซึ่งน้อยมากที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะครุไม่เห็นความสำคัญในการเสริมแรง ทั้งที่การเสริมแรงนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมให้นักเรียนมีกำลังใจ และสนใจที่จะตอบค่าถ้ามครุ และการเสริมแรงยังช่วยกระตุนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามที่ครุต้องการด้วย หรืออาจเป็น เพราะครุไม่รู้วิธีการเสริมแรงที่ถูกต้อง ลักษณะการใช้ค่าถ้ามที่ดีที่ครุวิทยาศาสตร์ใช้ถ้ามมากที่สุดคือ คือ ถ้ามค่าถ้ามเป็นภาษาพูดเข้าใจง่าย

ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะ ครุภิปรัชนาการที่ในการสอนระดับประถมศึกษามาก่อน ซึ่งต้องใช้ภาษาพูดที่เข้าใจง่าย นักเรียนสามารถตอบคำถามได้อย่างรวดเร็ว ด้วยไม่ต้องใช้เวลาคิดนาน ดังนั้นครุจึงถามความเป็นภาษาพูดเข้าใจง่ายจากที่สุด ส่วนลักษณะการใช้คำตามที่ดีที่ครุวิทยาศาสตร์ใช้คำน้อยที่สุด คือ การถามความนักเรียนทีละคนอย่างทั่วถึง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะ ครุเกรงว่าจะเสียเวลาสอน หรือเกรงว่าจะสอนไม่ทันตามเวลา และสอนไม่ครบถ้วนเนื้อหาที่กำหนด เนื่องจากจำนวนนักเรียนในแต่ละห้องเรียนประมาณห้องเรียนละ 40 คน จึงใน ถ้าครุถามความกับนักเรียนทุกคนในห้องแล้วต้องอาศัยระยะเวลา นานมาก ซึ่งเป็นการเสียเวลาอย่างมาก ดังนั้นครุจึงหลีกเลี่ยงการใช้คำตามนักเรียนทีละคนอย่างทั่วถึง

2. ลักษณะการใช้คำของครุวิทยาศาสตร์เมื่อจำแนกตามเพศ พ母ว่า ครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิงมีลักษณะการใช้คำที่ไม่ดีมากกว่าครุวิทยาศาสตร์ เพศชาย เช่น ถามความแล้วครุไม่มีการเสริมแรงที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็น เพราะ ครุวิทยาศาสตร์ เพศหญิง ไม่เห็นความสำคัญของการเสริมแรงหรือไม่คำนึงถึงประโยชน์ของการให้การเสริมแรง หรือไม่เคยใช้การให้การเสริมแรง หรืออาจใช้การเสริมแรงไม่เป็น

3. ลักษณะการใช้คำของครุวิทยาศาสตร์ที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้คำที่มีลักษณะการใช้คำที่ดีมากกว่าครุวิทยาศาสตร์ที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ เช่น ถามความเป็นภาษาพูดเข้าใจง่าย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะ ครุวิทยาศาสตร์ที่จบสาขาวิชา วิทยาศาสตร์นั้น มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับลักษณะการใช้คำที่ดีที่ครุควรใช้ถามนักเรียนอยู่แล้ว หรือมีความรู้เนื้อหาวิทยาศาสตร์มากกว่าครุที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ จึงใช้คำที่มีลักษณะการใช้คำที่ดีมากกว่าครุที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์

ลักษณะการใช้คำของครุวิทยาศาสตร์ที่ไม่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ใช้คำที่มีลักษณะการใช้คำที่ไม่ดีมากกว่าครุวิทยาศาสตร์ที่จบสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ เช่นถาม

ความแล้วครูไม่มีการเสริมแรง ที่เป็นเรื่องน้อใจเป็นเพราะครูไม่เห็นความสำคัญของ การเสริมแรง หรือไม่เคยใช้การให้การเสริมแรง หรืออาจใช้การเสริมแรงไม่เป็นดังนั้นครู วิทยาศาสตร์จึงถกความแล้วครูไม่มีการเสริมแรง

4. การใช้ถกความของครูวิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ 3-5 ปี ใช้ถกความที่มีลักษณะการใช้ถกความที่คิดมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 1-2 ปี เช่น การถกความเป็นภาษาพูดเข้าใจง่าย ที่เป็นเรื่องน้อใจเป็นเพราะ ครูที่มีประสบการณ์การสอน วิทยาศาสตร์ 3-5 ปี มีความเชี่ยวชาญในการถกความและมีประสบการณ์ในการถกความเป็น ภาษาพูดเข้าใจง่ายมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 1-2 ปี

พฤติกรรมการตอบถกความของนักเรียนในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์

พฤติกรรมการตอบถกความของนักเรียนนั้นพบว่า นักเรียนตอบถกความพร้อมกันเป็น หมู่มากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนตอบ ถกความด้วยความสมัครใจด้วยการยกมือตอบ และ นักเรียนตอบถกความครุหังจากบริกรยากับเพื่อนแล้วน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาพร พรหบุญลย์ (2520) อัช อัมปิติวงศ์ (2527) และวันชัย เศษมนahanne (2528) ที่พบว่า นักเรียนใช้เวลาในการตอบถกความเป็นหมู่มากที่สุด และพูดเริ่มพูดเป็นรายบุคคล น้อยที่สุด ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของต่างประเทศ เช่นงานวิจัยของแฮร์ริส (Harris, 1963) ที่พบว่า นักเรียนตอบถกความด้วยการสมัครใจตอบถกความเองร้อยละ 100 ซึ่งนักเรียนตอบ ถกความเมื่อถูกเรียกให้ตอบถกความ หลังถกความแล้วมากที่สุด และตอบถกความพร้อม ๆ กัน

เป็นกลุ่มน้อยมาก ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ

1. ครูไม่ได้เรียกให้นักเรียนตอบเป็นรายบุคคล รวมทั้งไม่ได้ฟีกให้นักเรียนตอบค่าถามเป็นรายบุคคล เพราะเกรงเสียเวลาและอาจสอนไม่ทันตามเนื้อหาที่เตรียมมาสอนรวมทั้งสอนไม่จบหลักสูตรที่กำหนด

2. ค่าถามที่ครูใช้ถามนั้นเป็นค่าถามแคบ เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งนักเรียนสามารถตอบค่าถามพร้อมกันเป็นหมู่ได้ เนื่องจากค่าถามเหล่านี้มีความต้องสั้น ๆ หรือค่าตอบเดียว

3. นักเรียนมีความเคยชินกับการตอบค่าถามฯร่วมกันเป็นหมู่ ซึ่งนักเรียนได้เคยปฏิบัติตามตั้งแต่เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนจึงพร้อมใจกันตอบค่าถามพร้อมกันเป็นหมู่ ส่วนพุทธิกรรมตอบค่าถามด้วยความสมัครใจด้วยการยกมือตอบนั้น นักเรียนมีพุทธิกรรมรองลงมา ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ค่าถามที่ครูถามอาจเป็นค่าถามกว้าง ซึ่งนักเรียนไม่สามารถตอบค่าถามพร้อมกันเป็นหมู่ได้ มีนักเรียนบางคนเท่านั้นที่ตอบค่าถามได้และที่พบร่องลงมาอาจเป็นเพราะ ครูใช้ค่าถามกว้าง เป็นส่วนน้อย ดังนั้นจึงพบพุทธิกรรมการตอบค่าถามด้วยความสมัครใจด้วยการยกมือตอบ และนักเรียนมีพุทธิกรรมการตอบค่าถามครูลังจากปรึกษากับเพื่อนแล้วน้อยที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูไม่เคยฟีกหรือเบิดโอกาสให้นักเรียนปรึกษากับเพื่อนก่อนตอบค่าถาม นักเรียนจึงตอบค่าถามครูลังที่ ดังนั้นนักเรียนมีพุทธิกรรมการตอบค่าถามครูลังจากปรึกษากับเพื่อนแล้วน้อยที่สุด

จากการศึกษาการใช้ค่าถามของครูและพุทธิกรรมการตอบค่าถามของนักเรียนในการเรียนการสอนวิชาภาษาศาสตร์ ในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่า ผลการวิจัยมีลักษณะคล้ายกันกับผลการวิจัยเรื่อง การใช้ค่าถามของครูวิชาภาษาศาสตร์และพุทธิกรรมการตอบค่าถามของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา

หัวเสนอแนะ

หัวเสนอแนะทั่วไป

1. จากผลการวิจัยพบว่า ครุวิทยาศาสตร์ใช้ความประ เกษฐ์ความแคบ เป็นส่วนใหญ่ ใช้ความกว้าง เป็นส่วนน้อย ใช้ความที่มีลักษณะการใช้ความที่ไม่ดีมากกว่าลักษณะการใช้ ความที่ดี ส่วนใหญ่กรรมการตอบความของนักเรียน เป็นการตอบความพร้อมกัน เป็นหน่วยมาก ที่สุด เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้น สถาบันที่รับผิดชอบในการผลิตครุภาระได้มีการฝึกหัด ให้ในสิ่ตและนักศึกษามีทักษะการใช้ความโดยใช้ความประ เกษฐ์ความกว้างให้มากขึ้น เพื่อ กระตุ้นให้นักเรียนคิด ฝึกให้ใช้ความที่มีลักษณะการใช้ความที่ดีเพิ่มขึ้น และฝึกให้นักเรียน ตอบความของครุพร้อมกัน เป็นหน่วยลดลงโดยฝึกให้นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นหรือตอบความ เป็นรายบุคคลเพิ่มขึ้น

2. ในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์นั้น ครุภาระ เตรียมความพร้อมในการใช้ ความในแต่ละประ เกษฐ์ให้มีการใช้ความอย่างมีการกระจาย และใช้ความที่มีลักษณะการใช้ ความที่ดีที่เหมาะสม ที่ผู้บริหารการศึกษา และผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องควรให้คำแนะนำหรือจัด อบรมให้กับครุภาระจากการ เพื่อส่งเสริมปรับปรุงให้ครุภาระความรู้ ความสามารถในการใช้ ความอย่างมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาระบบทดสอบความคิดเห็นหรือจัด อบรมมากกว่าที่จะตอบความพร้อมกัน เป็นหน่วยบุคคลมากกว่าที่จะตอบความพร้อมกัน เป็นหน่วย

3. สถาบันที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหนังสือแบบเรียน ทั้งของรัฐบาลและ เอกชนต้องดำเนินการให้มีประ เกษฐ์ของความท้าทายกิจกรรมและท้ายบทเรียน โดยส่งเสริมให้มี ความประ เกษฐ์ความกว้างมากขึ้น เพื่อพัฒนาความคิดของนักเรียนให้มีระดับสูงขึ้น

4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษา ควรร่วมมือกันในการเผยแพร่ความรู้ เรื่องการใช้ความในห้องเรียน และพัฒนาระบบทดสอบ ความของนักเรียนโดยการให้การอบรมครุภาระจากการ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชา วิทยาศาสตร์ หรือเผยแพร่โดยใช้สื่อต่าง ๆ เช่น บทเรียนสำเร็จรูปวิทยุ โทรทัศน์เพื่อการศึกษา สารสารต่าง ๆ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครึ่งต่อไป

1. ควรศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์การใช้ความของครูและพฤติกรรมการตอบ
ความของนักเรียนในการเรียนการสอนวิชาภาษาศาสตร์ทั่วไประดับอิน ๆ ตลอดจนใน
การเรียนการสอนวิชาภาษาศาสตร์สาขาต่าง ๆ เช่น พลิกส์ เคเม ชีววิทยา และวิชาอื่น ๆ
ที่ไม่ใช่วิชาภาษาศาสตร์ในระดับชั้นต่าง ๆ
2. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ความของครู และพฤติกรรมการตอบ
ความของนักเรียนในการเรียนการสอนวิชาภาษาศาสตร์
3. ควรศึกษาการวิเคราะห์ความท้ายกิจกรรม ความท้ายบทเรียนในหนังสือ
แบบเรียนวิชาภาษาศาสตร์ และวิชาต่าง ๆ ในด้านประเภทของความที่ใช้ และปริมาณ
แต่ละประเภท